

[Tholstrup.]

Han kan ikke få valuta til at importere ståltråden, men må købe den herhjemme og betale den med 3 kr. 50 øre i stedet for 2 kr. 25 øre, hvilket medfører, at han ikke er konkurrencedygtig overfor importerede færdigvarer.

Disse to eksempler er tilstrækkelige til at understrege det meningsløse i at opretholde en sådan tvangsoekonomi. At varedirektoratet ikke magter sin opgave, viser blandt andet de mange sager, der føres i øjeblikket om skæve varebytteforretninger. Embedsmændene kunne åbenbart ikke finde ud af det, og så tog måske lidt for emsige forretningsfolk opgaven op, men åbenbart ikke helt efter lovens bogstav, som nærmest går ud på at hindre iøvrigt fornuftige bytteforretninger. Handelsfolkene, som ikke rigtig kunne finde ud af det, fik vejledning af embedsmænd i varedirektoratet, som så med en vis tilfredshed på — det må dog siges til deres kredit —, at Danmark kom af med en hel del af de såkaldte nødlidende varer, overskudsfangst af fisk, slagteheste, fjerkræ, som havde ligget for længe i kølehusene, visse indvolde og andre slagterifaldsprodukter, som har begrænsede markeder. Forbrydelsen bestod i, at vi fik varer ind i landet som betaling herfor, og nu strides handelsfolk og deres sagførere med anklagemyndighederne og embedsmændene om, hvorvidt disse forretninger i det hele taget har været lovlige. Har det ikke været klart for hele befolkningen før, at det er umuligt med statsdirigeret handel, så tror jeg nok, at det nu er ved at gå op for den øvrige del af befolkningen.

I sin fremsættelsestale sagde handelsministeren til allersidst, at frigørelse af udenrigshandelen må ske under hensyntagen til de internationale muligheder for at tilvejebringe rimelige konkurrencevilkår for dansk erhvervsliv, således at dansk produktion og beskæftigelse ikke bringes i fare. Heri er jeg fuldt enig med ministeren, men måske ikke i midlerne til at opnå dette. Midlerne er en frigivelse af handelen, som giver et bedre bytteforhold mellem eksport- og importpriser, hvilket giver en billigjort produktion, når de rigtige råvarer og maskiner kan skaffes. Dette giver igen en billigere produktion i kraft af et lavere prisniveau, ja, hvis vi også kan få handelsministeren med til at afskaffe tolden, så kan vi få leveomkostningerne yderligere ned, og så ska-

bes der endog meget gode konkurrencevilkår for det danske erhvervsliv.

Den mest afgørende faktor i den danske produktion, som skal eksporteres, er nemlig arbejdslønnen, og den kan kun hindres i at stige inflationsmæssigt, hvis varerne, som arbejderen skal købe, bliver billigere. Skal der derfor skaffes tilstrækkeligt med valuta-reserver og gode konkurrencevilkår for den danske produktion, er der kun een udvej, nemlig at handelsministeren trækker sit forslag tilbage og frigiver handelen.

Fuglsang: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, ikke er tilstede, vil jeg sige nogle ord om det foreliggende lovforslag.

Lovforslaget har i år som i fjor karakter af at være en afviklingslov. Den højtærede minister understregede dette og talte iøvrigt om, hvor langt vi efterhånden var nået ad liberaliseringens bane, og gav udtryk for et ikke ringe lyssyn. Der blev talt om, at vi er på vej tilbage til normale tider; der fortælles om rationeringer og restriktioner, som ophæves, den frie konkurrence dukker op igen, produktionen stiger, der er økonomisk fremgang og forbedret handelsbalance o. s. v. Nu er et sådant lyssyn i og for sig såre forståeligt, ikke mindst på baggrund af, at vi står overfor et almindeligt valg, hvor det i høj grad drejer sig om at få baggrunden i orden for selv at tage sig bedst muligt ud, og udfra ganske samme synsvinkel må man vurdere den socialdemokratiske kritik. Også den er præget af det forestående valg, mere end den er præget af realiteter, hvilket i og for sig er forståeligt, eftersom socialdemokratiet som den tredje store partner i Atlantpolitikken i høj grad må have ansvaret for den førte politik og for forholdene, som de er i dag. Som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) så ganske rigtigt sagde: der var 4 partier, der var enige om forbrugsbegrænsningen, og følgelig må de samme 4 partier dele æren for dens følger, deriblandt den arbejdsløshed, som er sat ind.

Hvis man imidlertid ser på virkeligheden, tager den sig ikke nær så strålende ud, som den gør i regeringspartiernes taler. Der siges ganske vist, at valutaforholdene er bedret, og at vi har opnået en valutareserve på 300 mill. kr. Dette er naturligvis rigtigt, men dels er 300 mill. kr. som ryggestød trods alt ikke alverden, når vi tænker på, at vor årlige import ligger på en 6—7 milliarder